

Czébely Gabriella

HOLLÓ HAJAM VÁNKOSÁN

Czébely Gabriella

HOLLÓ HAJAM VÁNKOSÁN

Kárpátaljai Magyar Könyvek **196.**

Készült a Szülőföld Alap támogatásával

© Czébely Gabriella, 2009

© Intermix Kiadó, 2009

Illusztrációk: Czébely Gabriella

INTERMIX KIADÓ

Felelős kiadó: Dupka György

Felelős szerkesztő: Nagy Zoltán Mihály

Budapesti képviselet: H-1011 Bp., Hunyadi János u. 5.

Készült a Borneo Kft.-ben

ISBN 978-963-9814-31-8

ISSN 1022-0283

Czébely Gabriella

HOLLÓ HAJAM VÁNKOSÁN

Versek

INTERMIX KIADÓ

Ungvár – Budapest

2009

AJÁNLÁS

Sokéves szerkesztői munkám során volt már „szerencsém” hevenyészve összeállított, alapos utószerkesztésre szoruló kéziratokhoz, de olyanokhoz is, amelyeknek gondozása az öröm felemelő érzését hozta.

Czébely Gabriella *Holló hajam vánkosán* című kötetének kéziratanyaga az utóbbiak egyikeként sokáig emlékezetes marad számomra.

Pályakezdő költő első kötetéről lévén szó, itt-ott nála is megnyilvánult ugyan a kezdők esetében tipikusnak mondható kisebb-nagyobb poétikai vétségek, de ezeket a szerzővel kialakított termékeny együttműködés folyamatában kellemes gond volt kigyomlálni. Kezdekre általában nem jellemző szakmai hozzáértését tanúsítja a tény, miszerint volt rá példa, amikor az általam ajánlott javítások helyett saját új elképzelése szerint és sokkal jobban oldotta meg a „problémás” sorokat, szóhasználatokat, ami kétségtelenül a Teremtőtől kapott tehetségének fejlődőképességét bizonyítja.

Czébely Gabriella értelmezésében az írás nem egyéb, mint a halhatatlan lélek győzelme a múlandó anyag fölött, s hozzáteszi: őt a halhatatlanság ténye izgalommal tölti el. Ez a hozzáállás sokat elárul, még többet sejtet emberi és költői önvalójáról, meghatározza viszonyát világunk dolgaihoz.

Verseinek többségében központi szerepet kap az *én*, de jelen van bennük az emberi tudattal érzékelhető *világegész* is a „mocskos ingovány fölött” életét „ezer szárnyacsapással óvó” szitakötőtől a kínzó honvágyon és a felszabadító szerelem igenlésén át a „minden egy, és egy a minden” felismeréséig, a hit bizonyosságára révén történő azonosulásig Istennel. Az a szellemi tér tehát, amit mindeközben feltérképez – és verseivel igyekszik kitölteni –, bámulatosan tágas, tele szépségekkel és szörnyűségekkel.

A személyes sors, amely Czébely Gabriella költészetében kontúrvonal-szerűen kirajzolódik, a létélmény fényzuhatagos csodájának átélése mellett megmutatja a létgondok sötét felhőit is, az általuk indukált nyugtalanság különböző fokozatait egészen a zaklatottságig. Feleségként és gyermeket nevelő anyaként a szerző makacsul, de a győzelem minimális esélyével vívja harcát az élhető létezésért, költőként pedig „csak” varázs-

latot művel, ez a varázslat azonban egyrészt segíti őt az élet nyűgeinek elviselésében, másrészt azok fölé emeli, nem hagyja összezsapódni fölötte a világunkat előzőnlő káosz mocskos hullámain. Ezzel, az emberhez egyetlenként méltó magatartással válik példaképpé mindenki számára, akiket bátortalanság vagy szellemi restség riaszt vissza a létküzdelem izgalmainak vállalásától.

Megtiszteltetésnek tartom a lehetőséget, hogy Czébely Gabriella saját rajzaival illusztrált kötetét a versbeszédre fogékony olvasók figyelmébe ajánlhatom.

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

MAGAMRÓL

Konok és állítólag céltudatos akaratosságom tudatában hajlamos vagyok azt hinni, már létezésem előtt kinéztem magamnak egy titokzatos nőt és egy különleges férfit, s elhatároztam, leánytestben az ő első gyermekükként születek bele a világba.

Úgy is mondhatom: sorsomat nem kértem, hanem választottam.

Már gyermekkoromban szerettem az egyedülletet. Elbújni valahová egy jó könyvvel, érezni és élvezni, ahogy az éjszakába nyúló olvasás közben körém varázsolódik egy másik világ – máig feledhetetlen élmény számomra. Ennél nagyobb csodát nem ismertem, és már akkor megsejtettem, egyszer majd nekem is az lesz a „dolgom”, hogy másoknak hasonló élményt okozzak. Az írás ma már annyira természetes és szükségszerű számomra, mint megfőzni egy levest. Akkor is, ha hónapokig nem akar „jönni” belőlem a vers, főzni pedig muszáj...

A költők lelke nyitott könyv, mégis rejtély. Az utóbbi mibenlétének megsejtéséhez verseikben találunk orientációs pontokat. Minden költő közvetítő szerepet tölt be egyrészt önvalója és a valóságnak nevezett dimenzió között, másrészt az emberi-intézményi gyarlóságok kibeszélésével olyan helyzetet teremt, amelyben felsejlenek egy élhetőbb és lehetséges valóság körvonalai. Mindeközben a költő és az olvasó egyaránt katarzist él át. Én legalábbis így vagyok ezzel. Verseim visszaolvasásakor már nem azonosulok velük, csupán a tetszés vagy nemtetszés szintjén érdekesek. Ugyanakkor ma is csodálatos érzés mások verseit olvasni, hiszen ilyenkor valójában a lelkekben olvasok.

Maga az írás – mint örök érvényű individualitás – a halhatatlan lélek győzelme a múlandó anyag fölött. Engem a halhatatlanság ténye izgalommal tölt el.

Mindent fontosnak tartok, ami kiemel a hétköznapi szürkeségéből: a költészet mellett például a zenét és a festészetet. Nem akarok semmiből kimaradni, feszült érdeklődéssel várom, mit hoz a holnap, hiszen tudom, a jónak és a rossznak is oka van. Amióta érteni vélem az élet dolgainak összefüggéseit, szabadnak érzem magam.

különös szerelem

a ritmust a ritmust
szeretem szeretem
soha el nem hagyom
jön velem jön velem
bennem van már bennem
ez a nagy szerelem

a rímet a rímet
ölelem ölelem
soha el nem hagyom
jön velem jön velem
bennem van már bennem
ez a nagy szerelem

a verset a verset
társammá fogadom
szeretem szeretem
rajtam ő hatalom
ez aztán szerelem
soha el nem hagyom

BIZONYOSSÁG

FÖLÉJÜK HAJLOK

Nem tudom
nem lehet
ismerni
a természetet
elég
ha befogadom
vagy magamat
neki adom
Vele élek
benne vagyok
lélegzem
mint a habok
elfekszem
mint a hegyek
mint egy fa
gyökeret eresztek
vizet iszom
mint a földek
mikor eső
mossa őket
szivárvány
az égen
föléjük hajlok
szépen
sötét hajam
éje
barlangoknak
mélye
Lényem minden
rezdülése
Isten örök
létezése

EGYEDÜL

Szétterülve több hektárnyi tájon
lúktetéssel sajtó nagy magányom
– szálló korom – mindent betakarna,
fűszál zölden egy szál se maradna.

Kriptaágyam kifeszített vászna
dobna engem idegen világba,
hol hitetlen, sunyi lelkek járnak,
porszót hintve jönnek, továbbállnak.

Szavam lassan sehol meg nem értik,
süppedhetek barna sárba térdig.
– De koponyám világűri csöndje
parázs vágyak féltő őrizője.

sorsom

gyökeret vertem veled itt
más a sorsom már nem lehet
de megkövült mellkasomban
reccsen a lelkiismeret

fekszünk a közös ágyon
hajam sátra arcodra hull
s míg téged az álom ringat
az én szívem dobol vadul

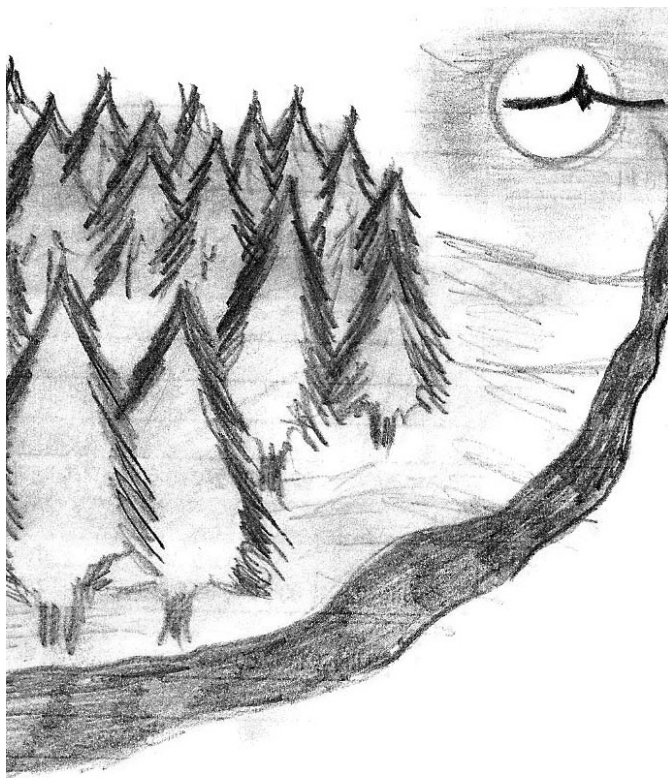
mert ahhoz hogy itt lehessek
teveled én egyetlenem
odahaza kellett hagynom
ősi éltető gyökerem

OTTHONTALANUL

Muszájból magamnak ágyat vetettem,
benne fekszem, s jaj, nem mozdulok.
A múlt fénybárdja megvillan felettem,
s kegyetlenül sújtva rám zuhog.

Élesen ébred makacs látomásom,
zöldell a Kárpátok kedvesen,
és repülök oda át a határon,
hol szél zenél hárfa-fenyvesen,

a folytonosság örök, mozdulatlan,
az állandó némán változó.
Otthonom az, s én mégis itt maradtam.
– Elfogy a mozdulat és a szó.

HAZAVÁGYOM

Fűborzoló szélben
hogyha állok
fagyos szívvel,
kristályfényt hullat
rám a Hold
megvetéssel.

Megvet engem,
gyáva vagyok,
el akarok menni,
gyökérszívem ha
idenőtt is,
ki akar szakadni.

Magamat itt
már sehol sem
találom.
Messze már az
otthon, messze
szép álmom.

Szétterülő hajjal
heverhetek
selyem ágyon,
rám tör az emlék
nyári
éjszakákon.

Jázminillatos
nyári
éjszakákon
könnyes szemmel
mindig
hazavágyom.

HAZAMEGYEK

Csontjaimban perceg a kór,
belülről kifelé.
Mint elhajított bádoglavór,
rozsdásodom.

– Elindulok hazafelé.

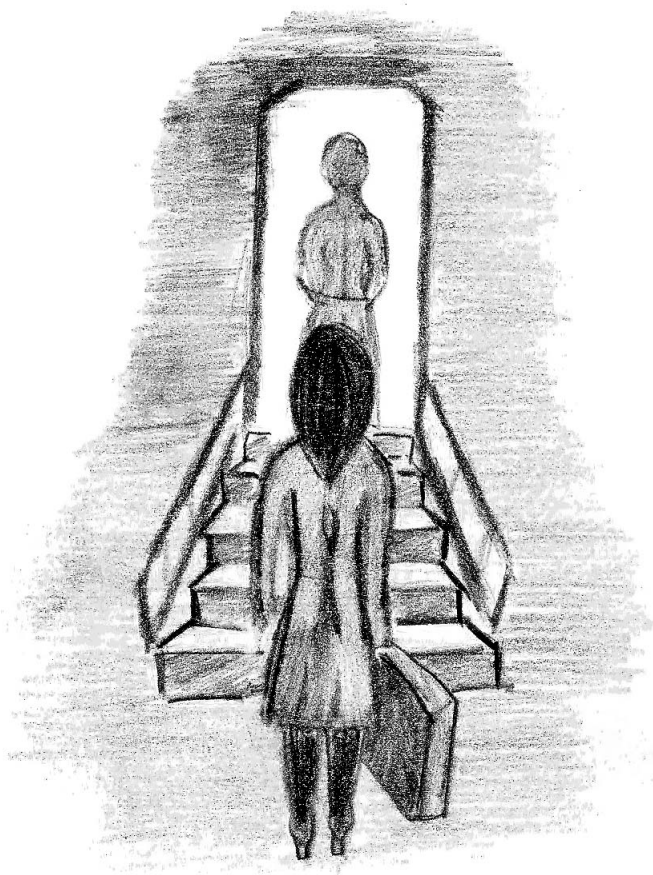
HAZAÉRTEM

Homály fátyola lepi be
világom sejtett réseit,
bukdácsol az esti sötét
a lámpák halvány fényeiben.

Tán csillagokkal borítva,
a köves járda fölragyog,
a saroknál elfordulna,
de csontgerince megfagyott.

Párás tetők könnye koppan,
mikor lehullva földet ér.
Ajtónkon a fény kibuggyan
– mint haldokló száján a vér –,

s a lépcsőn némán csillanva
cipőm orráig lecsorog.
Hazaértem. Állsz a fényben,
vársz. Némán feléd indulok.

TAVASZ

Fehér lepel alól sóhajt
görnyedt háttal a hegy,
nem gyötri tovább
testét kristályhideg,
Napsugár nyújtózik,
még lanyhán lángoló,
de már pattog hevétől
a jeges csontú tó.
Báránypettyes az ég,
kibomló levelek,
bátor hóvirágok
kergetik a telet.
Vizet fröcsköl a felhő,
csupa szikra az ég,
Isten keblére öleli
didergő gyermekét.

BIZONYOSSÁG

Hogy minden egy, és egy a minden,
már nemcsak érzem, de tudom.
Istenem, hát ezért szeretlek.

Véres csíkot játszó alkonyatban
izzó arcom feléd tartom,
boldogan suttogom nevedet.

Mert bennem a hit bizonyosság:
eljutni hozzád magamon át
lehet – hiszen egy vagyok veled.

ÖRÖKSÉG

Az ódon ház falán
csipkét vert az enyészet
rothadt fogú szájak
tátognak rám csúf rések

Holtta némult az udvar
rajta szomjas árva kút
fakóvá avult kereke
táplál pár éhező szút

Madár se jár erre
bokor és fa mind csupasz
pedig a szomszéd kertben
rügyet bont már a tavasz

A bezárt csendben odabent
nagyanyám ül sötétben
cigarettaja felparázlik
fény csillan a szemében

Ez itt örökségem –

APÁM

Apám mindig komor volt,
felhők vonultak homlokán.
A nyarakat nála töltöttem.
Mindig görnyedt a könyv fölött,
poharában táncolt a bor.
Lassan hamvadt a cigarettája,
a hamu mindig a földre pottyant.

Mostanában komor vagyok,
apám felhő a homlokomon.
A nyarakat nélküle töltöm.
Görnyedek a könyve fölött,
poharámban táncol a sör.
Lassan hamvad a cigarettám,
a hamu mindig a földre pottyant.

ANYÁM

Minden napom elmúlás,
múlok velük magam is.
Holnapjaim is elmúlnak,
mielőtt még eljönnének.

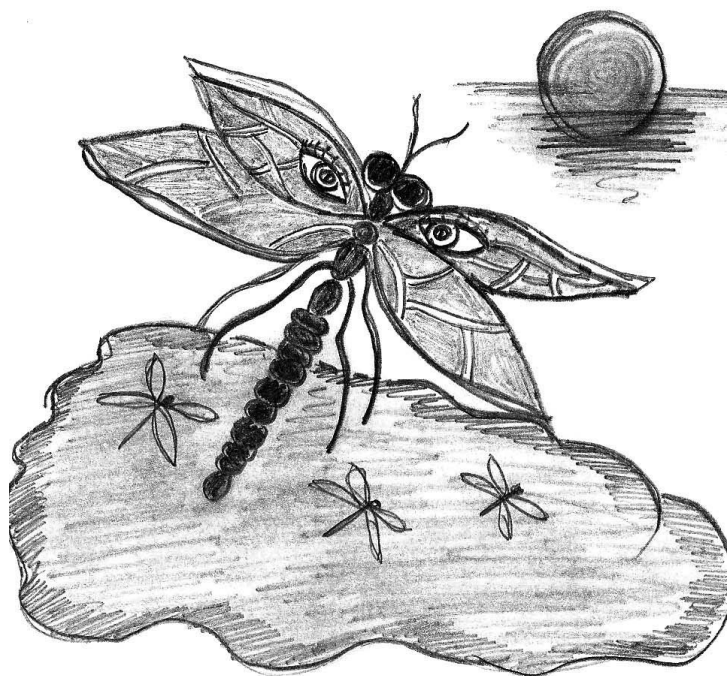
Élő való, állandóság marad Anyám,
ki magában hordott,
s kit én hordok magamban ezután.

RÉMÁLOM

Kéken szálló szitakötő voltam
mocskos ingovány fölött
A reggel ködöt köpött
bűzös szürkeségben fuldokoltam

Óvta életem ezer szárnycsapás
mégis értelmetlenül
sűrű homály vett körül
és alattam mély mocsár semmi más

EGYSZER MAJD

A pipacs halálunk virága.

Abból építettem házat.
Vörös szirmokból fontam,
megöntözni tenyeremben
harmatcsöppeket hordtam.

Holdsugárból szőttem tetőt,
s gyúrni halvány anyagát
feláldoztam zokszó nélkül
titokban sok éjszakát.

Építettem kerítést is,
szépen kötésbe raktam,
mint fészket a fecske,
nyálammal ragasztottam.

Egyszer majd beköltözöm.

VISSZAJÁR

Akár a gyöngy, csontfehéren
áttetsző az arca már,
mikor a kiszáradt kútra
éjsötétben visszajár.

Látjuk anyámmal évek óta
alkonyattól hajnalig,
ahogy az én nagyanyám
vizet húz és jót iszik.

Azt hiszem, hogy azt hiszi:
élet vizét issza tán...
Néha holdfény csillan
vakítóan ősz haján.

MÁSNAP

Az asztalon feketém,
félig szívott cigarettám
gőzölög, füstölög.
Kesereg a szám
tőlük, ahogy ott ülök.

Gondolkodnom kellene,
de a tegnapi két konyak
– hiába tagadnám –
agyamba harap,
s még keserűbb lesz a szám.

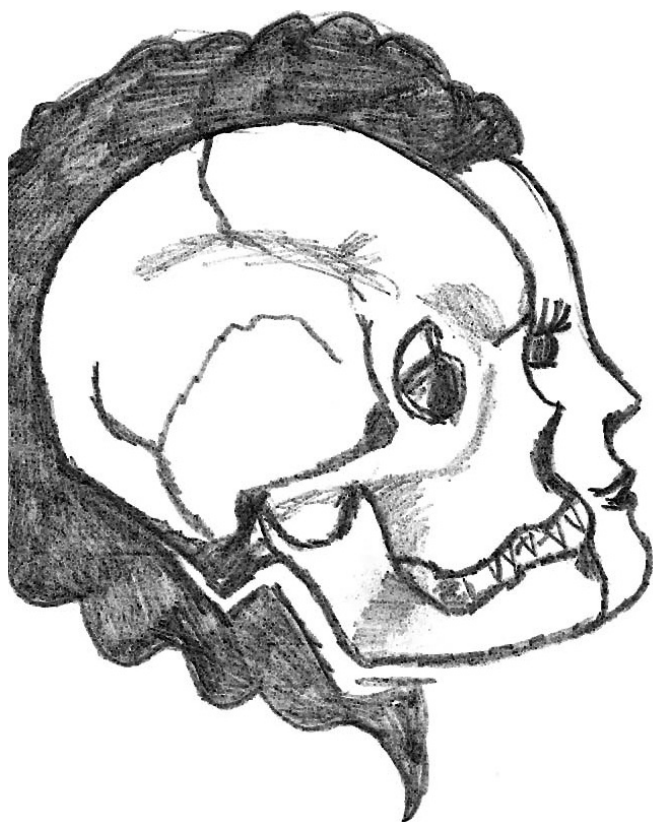

KÉSZÜLŐDÉS

Bölcs a kór, az a láthatatlan,
ahogy némán falja sejtjeim,
s én vele szerződtem titokban.

Érzem, furcsa mámmal telít
ez a kába nemtudomság,
s ő rágja idegszálak erdeit.

Lesz idő, mikor hívom, várom
– ha az élet már megunt szerep –
előre tervezett halálom.

temetőben

ketten a temetőben
te nagyanyám meg én
egy padon ülök
te a sír fenekén

körülöttünk őszi fák
kiket úgy szeretted
s indulsz mintha újra
erdőjáró lennél

de most nem jársz csontjaid
kicsit se ropognak
hát szállsz a fák közé
társa vagy a lombnak

szellő képében cirógatsz
arcom felszárítod
integetsz is felém némán
nyárfaág a karod

amikor búcsút intek
fölötted a sírnak
széllé vadult szellő süvít
ahogy lelkek sírnak

VARÁZSLÓ

Ott állt a varázsló, és szóltam:
varácsolj nekem éveket,
azután célokat
fényes tetteket,
utat a mindenség felé,
s ha már halhatatlan lettem...

A varázsló közbeszólt:
benned élek, te varázsoltál engem!

éjjeli műszak

szomjazom a nyári éjszakára
kósza szellő hogy hajamhoz érjen
fénylő csillag arcomra ragyogjon
fű harmata lucskosítsa térdem

de zajos gyárnak csarnokába zárva
olyan messze a sok csillag világa

a szabadságot itt bent nem érzem
sivatagos hőség sebzi ajkam
szomjazhatok nyári éjszakára
forró gépek bűze tüze rajtam

de látni vélem a gyár ablakából
egy szabad csillag fénye rám világol

JÖVEVÉNY

Iszonyú fehérség.
A fertőtlenítő szaga
orromba mar.
Mennék már haza,
de mi ez a zaj?
Éktelen rivalgás,
pólyába csomagolt
vörös kis jószág.
Fehér köpenyesek
a mellemre rakják,
és ő még fogatlan
ínyével belém harap.

ALMAFÁM

Zápor mosdatott, szürke szél cibált,
árva almafám,
szemed szomorú.

Szétnyíló, nyilalló ágaidról
fájón hiányzik
a lombkoszorú.

Szétpattanó, eleven kérgeden
– nagyon öreg vagy –
barázdák, ráncok.

Tavasszal, ha rád száll a Nap fénye
s melege, mégis
bomlik virágod –

KÉT MÉTER

Ennyi csak a belmagasság,
kissé hűvös, nyirkos a fal.
Holló hajamból a vánkos,
zörgő takaróm az avar.

Hanyatt fekszem – így esik jól –,
s látom kínját minden rögnek,
amit fürge, fényes ásók
fölém dobnak, s rám röhögnek

HALHATATLAN IDŐ

Mióta fekszem itt, nem tudhatom.
Este van már, vagy még reggel?
A sebbé tágulva ásító magány
rám mered bámész szemekkel,
viaszos halhatatlanságban vajúdik
a gyertyacsonk-idő.

Görcsös akarat ősi mozdulatával
embrióvá gömbölyödöm.
Édeni pokol vagy pokoli éden
lenne inkább börtönöm!
Viaszos halhatatlanságban vajúdik
a gyertyacsonk-idő.

Combomat érintő rettenet: már
nem számolnak velem.
Morajló erdők forrás-hús mohája
burjánzik buján testemen,
s viaszos halhatatlanságban vajúdik
a gyertyacsonk-idő.

csere

a selyem kabát omló fényes
de hideg csillanat
s én meleg posztó kiskabátban
érezem jól magamat

selyem kabát vagy te rajtam
le kell hogy vesselek
inkább bújok régi rongyba
s nem leszek kevesebb

ELŐTTED ÁLLVA

BÉKAÉLET

Varangyokat csókoltam,
nem változtak át.
Undor volt a csókomban,
mocskos a világ

Hercegeket csókolok,
él a varázslat:
csókjaimtól varanggyá
mind átváltoznak

A NŐ

Sápadt búsálmú igézet
Szunnyadó zene-zuhatag
Csókvadász vérbő madonna
Szikrázva csörtető patak

Rémült szűkölő mártír
Gőgsebzett hisztéria
Vakítón pompázó ékszer
Elfalsolt melódia

LÁZÁLOM

Borogasd homlokom,
őrljít az álom.
Ó, lázas képek, vacogom, fázom.

Jönne a hajnal,
köd ne lebegne
– vacogom, fázom – lázas fejemre.

Reggel van végre.
Vacogtam, fáztam,
szíved jegétől ment le a lázam.

KÍVÁNSÁG

Engem düh pusztít,
téged alkohol.
Bennem tűz lángol,
benned szesz lohol.

Fagyos szívet ital
nem olvaszthat meg,
csak a szerelem
– gyűjtsd fel szívedet!

ELŐTTED ÁLLVA

Arcomon még
sátrat bont a pír
ha felém dobod
éles tekinteted

Mint fehér inget
magadra veszed
lelkiismeretemet
hajamból fonsz kötelet
nyakad köré
de leoldja gyöngé kezem

Hogy ne legyek gyilkosod
sorsod magadnak írod

S ki végzeted kegyelemből
más égtájjra küldtem
állok előtted
önvalómtól megszégyenülten

MINT DÉLI FÉNY

Rám dobtad fekete felleged,
hogy elverjen jéggel szóesőd.
Szemembe vágtd villámaid,
nem pislanthattam egy jólesőt.

Kérlek, tartsd féken viharod,
és mint déli fény a kerteken,
ragyogjon rám szemed napja,
csak annak melege kell nekem.

történet

eltorzult arcod öklömbe csaptad
ajkad vérzett elharaptad
nyugodj meg mondtad
nyugodj meg mondtad

kívülre állva magamat néztem
düh az arcon görcs a kézben
nyugodj meg mondtam
nyugodj meg mondtam

rég volt naponta elfelejtéd
arcodon nyoma sincs sebnek
nem úgy lelkenem
nem úgy lelkenem

ZUHANÁS UTÁN

Lezuhantunk az ifjúság egéről
foszladozik szétmállik a lét
az Idő gyors és áttetsző karjával
ránk teríti gyűrött köpenyét

Levetettük régi anyagunkat
de ott bujkál a sejtek között
Nem veszítjük hajdani magunkat
lélek az csak mássá öltözött

Te most is úgy nézel szemembe
szemedből az örök ragyogás
ifjan maradt kristálysugarával
megfáradt bús vén arcomba ás

S én most is úgy nézek szemedbe
tekintetem oly tükör maradt
melyben amíg el nem múlnak
fiatalnak láthatod magad

KÖZÖNY

Gyöngyfogsorod villogtatva
szitkot szított a szád,
dültől sajduló rekedt torkodból
feltört az igazság.

Álltam szavaid záporában,
fejem fölé tetőt
közöny kövéből emelve
– ez már nem törhető.

KÉRÉS

Elfáradtál te is,
elkoptak benned a szavak.
Miért mondanál velük szépet,
úgyis hazugul hangzanak.

Hallgass hát vagy fuss el,
menekülj innen, kedvesem,
csapd rám az ajtót,
de ne hangosan... Csendesen.

ITT HAGYTAD

Hogy helyetted lássam az alkonyt,
szemem gödrébe ültetném
ősfák könnyeiből borostyánná
kövült szemgolyód.
De magaddal vitted.

Szüzek voltak benned az álmok,
nyargalt virgonc képzelet,
hogy holnapunk titoktelt ágai
szépüljenek bennünk.
De magaddal vitted.

Hogy helyettem láthasd az alkonyt,
szemed gödrébe ültetném
sós tengerek cseppjéből kristályosult
szemgolyóimat.
De itt hagytad őket.

BÚCSÚ

Egyedül vagyok? Tévedsz,
mi itt ketten vagyunk.
Bár egy a test, de
benne ketten alkunk.

Kösz, megvagyunk. Néha
vannak köztünk viták,
de rég beláttuk:
csak együtt megy tovább.

Az egyik én szelíd,
a másik vad, konok,
de mégis megkötjük
a kompromisszumot.

Hát ez a titkunk, kérlek,
de most már ég veled!
Búcsúzom, mert közülünk
csak egyik kell neked.

leltár

olyan mindegy mit hiszek
arról amit mondasz
nálam te régóta
fagyott szívet kongatsz
hogy miért vagyok veled
az Isten sem tudja
nem is törődik vele
nagyobb az ő gondja
például a hegyeket
takarja be télen
tavasszal virágait
hinti szét a réten
nyáron a fák lombját
színezi zöldre
ősszel több esőt
öntözget a földre
végül ha épp ráér
rám is gondja leszen
megáld új szerelemmel
és kész a leltár készen

A FÉRFI

Vörösen lobogó szándék
Imbolygó örök hajós
Fukar kinczsásó szomjas
Jövőbe harsogó jós

Öldöklő ónszürke harcos
Elszánt leszámolás
Elcsukló tarajos hangú
Örök helybenfutás

ROMOK ALATT

SORSUNK

Szegény nép.
Kivert kutyák.
Nem érzik hátukon
botok nyomát.

Volt álmuk.
szándékuk, vágyuk.
Most csak megtört szívű,
rángatott bábuk.

Lelkük mélyén él
az igazság,
de nincs már erő,
hogy kimondják.

ROMOK ALATT

Összedőlt házak gőzölögtek,
amerre néztem, szerteszét.
Tűrték derékig vízben büszke
fák az évszázad árvizét.

Emberek ültek sáros kabátban
elhasalt, ferde háztetőn,
amelyről valaha elmondhatták,
fejük fölött óvó fedő.

És most mocskos víz nyaldosta körbe,
mi otthonukból megmaradt,
a puszta ég lett a fedél most,
rájuk tán az már nem szakad.

De bánja Isten, hadd szakadjon,
életük úgyis ott maradt
elhasalt, ferde háztetők
gőzölgő romjai alatt.

KATIKÁNK EMLÉKÉRE

Egyik nap még cigarettát szívtál,
szemedre pára ült.
Papucsod csattogott a kövön,
mikor kihoztad nekünk a tálcát.
Fecsegtél, neveltél,
s csésze kávéd kihűlt.

Másik nap kicsit már köhögteél,
fájlaltad hátadat,
de gulyás főtt a gázon aznap,
a tányérokat is mind kiraktad.
Fecsegtél, neveltél,
s jókedved ránk ragadt.

Mostanában csend van körülötted,
szemünkre felhős pára ül.
Papucsod nem csattog a kövön,
kék dzsekid sem lóg már a szögön.
Fecsegnénk, nevetnénk,
de hiányod szívünkre hűl.

ERDEI BOSZORKÁNY

Előtte az utak készülődtek,
feje fölött kékívelt az ég,
talpa alatt füvek szöszmötöltek.

Ha lehajolt, íves derekához
zsenge fűzek hasonultak,
derék tölgyek sudár alakjához.

Füvet szakított – arcán bölcs derű –,
s kihajtott ujjai között
sárgán vérét hullató fecskéfű.

Ha sóhajtott, belerezzent a szél,
lépte alatt gyökerek feszültek,
szoknyája ringott, s minden falevél.

Létét erdők homálya fedte tán –
Alakja elillant, csak énekét
hallhatják már sejtelmes éjszakán.

ÉVSZAKOK

A szélben csontkoccanás.
A szájban vasízű vér.
A télben megbúvó remény.
Az ágban szunnyadó rügy.

Az agyban kintekervény.
A nyárban lobbanó zöldek.
Szerelem vagy van, vagy nincs.
Az őszben sárga ködök.

IDILL

Dühös hangyarajok másznak
hajlott hátán a fűszálnak,
csodálja őket lánygyerek,
s fölénk hajolva erek
feszülnek halvány homlokán.

Kis gerincén míg játszanak
a vibráló nyári árnyak,
a guggoló kislány felett
anyuci befelé nevet,
s fények táncolnak homlokán.

LELÁTÓ

Csipkézett szélű felhőfotel,
benne a Nap – kövér, lusta gróf –
hátra dőlve nyújtózik el,
lába le a végtelenbe lóg.

Unottan nézelődve látja,
hegyek a hátukat süttetik,
vállukra vetve erdőkabátok
– úri kegyvel integet nekik.

NEM MUSZÁJ

A festő áll, a tájat csodálja.
Feszített kék vászon az ég.
a tavacska hátán liliomvitorla,
s egybe olvad a messzeség.

Szellő se lebben, lomb se moccan,
hangtalan és nyugodt a táj,
akár egy kép, mozdulatlan,
tán lefesteni sem muszáj.

éji bál

vasszürke alkony
lomha partvidék
homokban fürdik a szél

lampion hold
lubickol a tóban
közeleg az éj

estélyi ruhát ölt
sötétkék selymén
millió flitter ragyog

kezdődik a bál
a tücskök már húzzák
az éji dallamot

VÉNASSZONYOK NYARA

Padokon ücsörgő fáradt matrónák
vetül rájuk kriptafény
Fejük felett múlt idők glóriája
serlegszerű diadém

Álmaikban csóktalan éjszakák
tündérórák képei
Takarja őket napfényátor
s hamvadnak emlékeik

ősz torzó

mint a tüdőbetegé
horpadt a falevél háta
mint a májbetegé
világol sárgasága
félelem villáma clikkan
zsugorodó testét látva

TOUR DE FRANCE

Pörögnek küllők
fénylik a nikkell
fém paripákon
dombokon le-fel

Gyöngyöző arcok
szellőbe mártva
kulacs a zsebben
zsák vetve hátra

Talpak pedálon
kattogó térdek
izgalom izzik
míg célba érnek

hol sárga szalag
feszül a mellnek
bontásra váró
pezsgők hűlnek

A győztes arcán
vörös-hevesen
lángol az öröm
a célegyenesben

ZSÚR

Hosszú asztal, fehér terítő,
ínycsiklandozó illatok:
sült csirke, saláta, sütemények,
finom vörös, fehér borok.

Puha kezek, bébi fürtök,
krémezett arcok, parfümök,
vesébe látó tekintetek,
s én pont keresztűzben ülök.

Éva szól: Láttátok Beát?
Illik neki az új kabát?
S ecsetelik egy órahosszat,
mikor látták s miben Beát.

És Jutka mondja: Ízléstelen!
Már nem divat a kivi-zöld,
egy valamire való nő
magára ma már barnát ölt.

Klára kezdi: S a fekete?
A minap láttam Ágicát
tetőtől talpig feketében
– tán irigyel egy gyászhuszárt?

Ezen most mind jót mulatnak,
s én feketében ott ülök.
Letojom őket, a süket szövegtől
kivi-színűre zöldülök.

CIGÁNYÁTOK

Olyannyira gyűlöltelek,
folyott vóna ki a szemed,
azt kívántam, tátott szádba
büdös férgek hada mászna!

Olyannyira utáltalak,
azt kívántam, bűzös salak
folyjék ki az orrlikadon
mindaddig, míg én akarom!

Itt hagytál, mint eb a szarát,
lett vón' meddő minden anyád!
Ó, pedig be szerettelek,
pipadohányt vettem neked!

Olyannyira sirattalak,
kapartam érted a falat.
Erre szült meg szegény anyám?
Szekér bánat hullt vóna rám!

Rothadt vóna ki a lelkem,
mikor szemem rád vetettem,
fúltam vóna bele borba,
vesztem vóna ott a porba!

Isten előtt az én szívem,
patyolatos lelkületem.
Amit adtam, szívbül adtam,
lábam tört vón' ki alattam!

TARTALOM

Ajánlás	5
Magamról	7
különös szerelem	9

BIZONYOSSÁG

Följük hajlok	13
Egyedül	14
sorsom	15
Otthonatlanul	16
Hazavágyom	18
Hazamegyek	19
Hazaértem	20
Tavaszi	22
Bizonyosság	23
Örökség	24
Apám	26
Anyám	28
Rémálom	30
Egyszer majd	32
Visszajár	33
Másnap	34
Készülődés	36
temetőben	38
Varázsló	39
éjjeli műszak	40
Jövevény	41
Almafám	42
Két méter	43
Halhatatlan idő	44
csere	46

ELŐTTED ÁLLVA

Békaélet	49
Anő	50
Lázálom	52
Kívánság	53
Előtted állva	54
Mint déli fény	55
történet	56
Zuhanás után	58
Közöny	60
Kérés	61
Itt hagytad	62
Búcsú	63
leltár	64
A férfi	66

ROMOK ALATT

Sorsunk	69
Romok alatt	70
Katikánk emlékére	72
Erdei boszorkány	73
Évszakok	74
Idill	75
Lelátó	76
Nem muszáj	78
éji bál	79
Vénasszonyok nyara	80
őszi torzó	82
Tour de France	83
Zsúr	84
Cigányátok	86
Tartalom	87

CZÉBELY GABRIELLA

1974-ben született Beregszászban. A helyi Kossuth Lajos Középiskolában érettségizett. 1992-ben férjhez ment, két év múlva lánygyermeket szült, újabb két év múlva elvált. Nehéz megélhetési körülményei arra késztették, hogy Magyarországon próbáljon boldogulni. Dolgozott papírgyárban, gumigyártó üzemben, jelenleg recepciós egy wellnessben.

2000-ben ismét férjhez ment, és véglegesen áttelepült az anya-országba. Néhány évvel ezelőtt főszerepet játszott a Tükör című játékfilmben, amely bejutott a 38. Filmszemlére.

Gyermekkorától olvas és ír verseket. Ifjúkorában Zelk Zoltán, később Radnóti Miklós és Nagy László keltette fel a figyelmét, napjainkban Pilinszky János és József Attila költészetének bűvöletében él. Versei megjelentek a Partium, az Együtt és az Árkád folyóiratokban. Ez az első kötete.